

labet sig bestikke til i sin Dom at dømme Andet, end hvad der var Ret, ikke burde have Agtelsesopreislning; men jeg tvivler ogsaa paa, at en Dommer, der har gjort dette, vilde være istand til at tilveiebringe de Vidnesbyrd, som Regjeringen ganske vist ligeoverfor ham vilde forlange med særdeles stor Strengthed. Jeg skal slutte med at udtale det Haab, at denne Sag maa bliver gjort til Gjenstand for Forhandling i et Udvalg, og jeg skal være villig til i de Retninger, som ere anthydede af ærede Talere, at række mig saa vidt, som jeg anseer det for muligt.

L. C. Larsen: Der er fremkommet en Tanke, som det syntes, at den ærede Justitsminister vilde stænke sit Bifald, men som dog forekommer mig at være meget tvivlsom, hvad Rigtigheden angaaer, og det er den, at det skulde være bedst at overlade Meddelelsen af Agtelsesopreislning til Lovgivningsmagten. Dette kunde ganske vist have Noget for sig, naar man betænker, at det, der væsentligst skulde opnaaes ved Agtelsesopreislning, er Gjengivelsen af tabte politiske Rettigheder, men jeg troer, at Loven, saa at sige, ganske vilde forseile sin Virkning, naar man gif ind paa denne Tanke. De, der kjende de Personer, som have været i saadanne Tilfælde — og det er der jo Mange, der gjøre — ville vide, med hvilken Sky de udtale sig herom, og hvilken Frygt de have for, at det skal komme til større Kundskab hos Andre, end allerede er Tilfældet, og jeg troer derfor, at naar man gjorde det til Betingelse, at de Personer, der søgte Agtelsesopreislning, skulde lade hele deres Livs Historie og Alt det, hvori de have forseet sig, gjøre til Gjenstand for Omtale under en offentlig Forhandling her i Thinget, saa vilde de Fleste af dem langt foretrække at forblive i det Ubekjendtskab, hvori dog vistnok Mange af dem ere. Det forekommer ogsaa mig, at saadanne store Forsamlinger som de lovgivende kun ere lidet stikfede til at behandle saa personlige Spørgsmaal som dem, hvorom der her vil blive Tale. Det kan ikke godt være Tilfældet, at alle Medlemmer ville kunne trænge ind i de specielle Omstændigheder, og det vil overordentlig let kunde hændes, at enten Medlidenskab eller en Misstem-

ning i andre Retninger kan faae en Indflydelse, som saadanne Tøselser ikke burde have. Jeg troer altsaa, at alle de Personer, her er Spørgsmaal om, helst ville ønske at gaae den Vej, her er anthydet i Lovforslaget, og som, saavidt jeg veed, ogsaa er fulgt i de Lovgivninger, som findes i andre Lande, idetmindste de, der her nærmest have været for Die, nemlig den franske og belgiske. Der er ogsaa den Bemærkning at gjøre, at naar det var vist, at disse Personer fik Agtelsesopreislning igennem en offentlig Forhandling, saa vilde de maastee være tilbøjelige til at søge den paa denne Maade, men naar det var uvist, naar de maatte berygte at gennemgaae en overordentlig skarp Kritik og dog ikke naae deres Maal, saa vilde de vist endnu mere affrækkes derfra. En anden Sag er det derimod, naar en Person først har opnaaet Agtelsesopreislning, thi saa kan det idetmindste i flere Henseende være af Vigtighed, at det bliver bekjendtgjort paa en meget officiel Maade, at han har faaet en saadan Opreislning. Dette maatte idetmindste være Tilfældet, hvis man vilde gaae ind paa det, som ogsaa her idag er blevet nævnt, at det skulde være forbudt at omtale saadanne Personers tidligere Forhold og endogsaa den Opreislning, der var bleven dem meddeelt. Hvad dette angaaer, saa troer jeg, at man helst maatte overlade til de Personer, der fik Agtelsesopreislning, om de vilde lade den bekjendtgjøre paa de Maader, som der vist burde foreskrives, thi de kunne meget godt naae deres Maal ved en stilsærdig Benyttelse af Bevillingen, f. Ex. ved at henvende sig paa de Steder, hvor Valglisterne affattes, og hvor der nu findes Fortegnelse over saadanne Personer, som have været straffede, thi blot ved en Foreviisning af Bevillingen vilde de da kunne faae sig slettede ud af Fortegnelsen. Ganske vist bør der være Bestemmelser i Loven med Hensyn til at omtale saadanne Personers tidligere Forhold; men Et forekommer mig dog klart, og det er, at man aldrig kunde gaae til at gjøre det store Brud paa vor Injurielovgivning, som gaaer ud fra, at Sandheden gaaer over Alt, at bestemme, at den, der siger Sandhed, skulde straffes for at gjøre det. Derimod maatte der vistnok være en Straf for at omtale disse Personer paa en